

ZDENĚK SVĚRÁK PAN BUŘTÍK a PAN ŠPEJLIČKA

ILUSTROVAL JIŘÍ VOTRUBA

Albatros

Albatros

Zdeněk Svěrák
Pan Buřtík a pan Špejlička

Zdeněk Svěrák
**PAN BUŘTÍK a
PAN ŠPEJLIČKA**

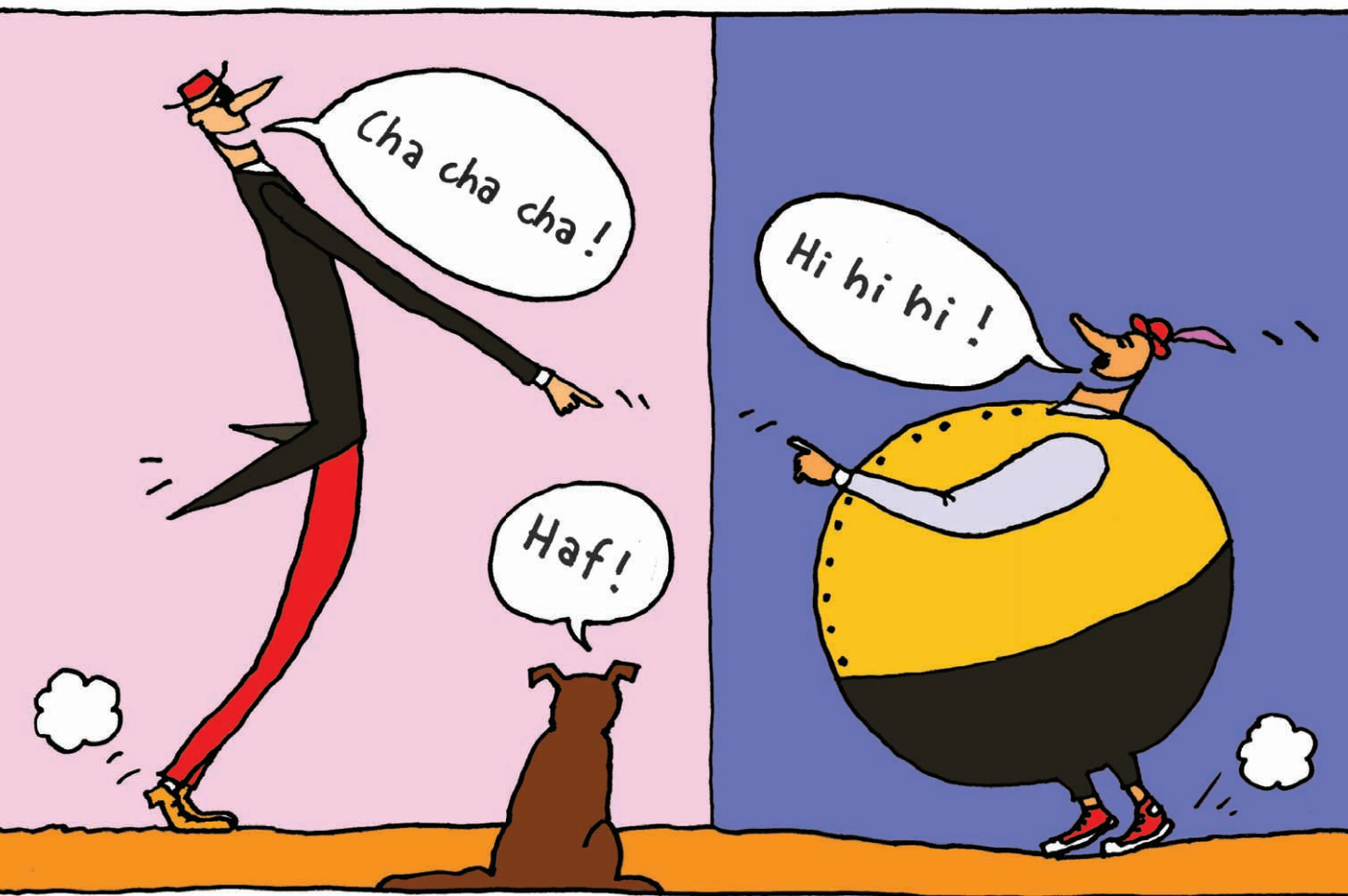
albatros

© Zdeněk Svěrák, 1971, 1972, renewed 2010, c/o AURA – PONT, Praha
Illustrations © Jiří Votruba, 2010

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02681-7

JAK SE TI DVA SEZNÁMILI

Když se pan Buřtík a pan Špejlička poprvé setkali, dali se do smíchu.

„Nic ve zlém, pane,“ řekl pan Špejlička, „ale čemu se tak zvesela smějete?“

„Já se směju nám dvěma,“ odpověděl pan Buřtík.

„Já se také směju nám dvěma!“ zvolal pan Špejlička.

„My vypadáme, co? Jeden jako sud a druhý jako tyčka.“

Poněvadž se jim nechtělo do loučení, když se sotva seznámili, zašli spolu do restaurace Rozmarýnka. Pan Buřtík řekl číšníkovi: „Začněte nosit tlačenkou s chlebem.“

Pan Špejlička si poručil šálek lipového čaje a jednu sušenku.

„Něco mi říká,“ naklonil se k panu Buřtíkovi, „že my dva bychom se měli stát kamarády.“

„Já si to myslím také,“ řekl pan Buřtík a odstrčil dvanáctý talíř s několika slupičkami od tlačenky.

Rozhodli se, že si na to nové přátelství připijí. Pan Špejlička lipovým čajem a jeho kamarád zamilovanou limonádou značky Bublinka. Potom dostal pan Špejlička skvělý nápad.

„Právě tady čtu v novinách,“ povídá, „že ve městě Žatci zastavil slavný cirkus Evropa. Co kdybychom zkusili štěstí jako směšná dvojice neboli komické duo?“

„Myslíte, že bychom to svedli?“ váhal pan Buřtík.

Ale to už pan Špejlička platil útratu, a divoce mávaje svýma tenkýma ručičkama, prohlašoval:

„My dva? Cha! My se jen postavíme vedle sebe a nikdo se smíchy neudrží!“

A skutečně – koho cestou k nádraží potkali, ten se na ně usmíval. Pouze jeden člověk se neusmíval. Na zádech nesl pytel a v něm se něco hýbalo.

„Co máte v tom pytli?“ uhodil na něj pan Buřtík přímo.

„Štěňata. Narodilo se jich moc a nikdo je nechce. Jdu je utopit,“ řekl člověk.

„Lžete!“ rozlítil se pan Špejlička. „Že je nikdo nechce? My například je chceme. Vidíte, pane Buřtíku?“

A měli tři psíky. Sotva ušli pár kroků, div nezakopli o vrabce.

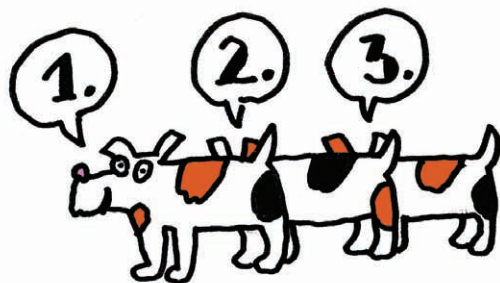
„Řekl bych, že je nemocný,“ hádal pan Buřtík.

Pan Špejlička vzal vrabce na dlaň.

„Nemocný není, ale neumí ještě létat.
Je to batole.“

A měli v pytlí tři štěňata a vrabce.

Na nádraží se však naši kamarádi dostali do úzkých. Pan Buřtík nemohl nastoupit do vagonu, protože byl tak silný, že se neprotáhl dveřmi.

„Jedte sám,“ řekl panu Špejličkovi, „přijedu za vámi nákladním vlakem.“

Ale nádražní úředník vystrčil hlavu z okénka jako kukačka z hodin a pravil:

„Jiným vlakem než osobním vás přepravovat nelze, jelikož jste bohužel osoba.“

Naštěstí šel právě kolem strojuvůdce Příhoda.

„Cestujte jako spoluzavazadlo,“ pošeptal panu Buřtíkovi.

„Budete hladce naložen do služebního vozu, který má dveře jako stodola.“

„Rychle k bednáři!“ vykročil pan Špejlička.

Bednář vyrobil pro pana Buřtíka
bednu na míru.

„Napíšu na ni NEKLOPIT! Aby vás na
dráze zbytečně neobraceli,“ řekl.

„To nepište,“ namítl pan Buřtík, „ať mě raději
obracejí, neboť nevydržím dlouho v jedné poloze.“

„Pak tedy napíšu KLOPIT! A budete chvíli na zádech, chvíli
na břiše a chvíli na boku,“ navrhl mistr bednář.

A při tom zůstalo. Pan Buřtík vzal bednu na záda a šli zase
k nádraží. Cestou koupili rohlíky a mléko pro svá zvířata, tři
kilogramy tlačenky, dva bochníky chleba a dvanáct limonád
značky Bublinka, aby měl pan Buřtík do vlaku svačinu. Pan
Špejlička zaskočil také do hračkářství, a když se vrátil, řekl:

„Tady máte, aby vám nebylo v bedně smutno.“

A dojatý pan Buřtík spatřil na své dlani lesklou foukací
harmoniku Virtuos.

„To je rána!“ řekl však pan Špejlička s obavou. „Utratili jsme
peníze za tlačenku a harmoniku, a nezbylo nám na vlak.“

Ale jeho silný kamarád se usmál a rozepnul si sako.

„Přečtěte si, milý příteli, co je napsáno zde na vestě.“

Pan Špejlička spatřil nápis vyšitý zlatou nití:

ZDE NENÍ KAPSA. JE TO JEN OKRASNÝ ROZPAREK.

„Dal jsem nápis vyšít pro oklamání kapesních zlodějů,“ řekl
pan Buřtík. „Ve skutečnosti tam kapsa je, což ovšem nikoho
nenapadne.“

„Důmyslné, to se musí uznat,“ pochválil pan Špejlička, a když spočítali všechny peníze, které v tajné kapse byly, zjistili, že se mohou s klidem vydat na cestu.

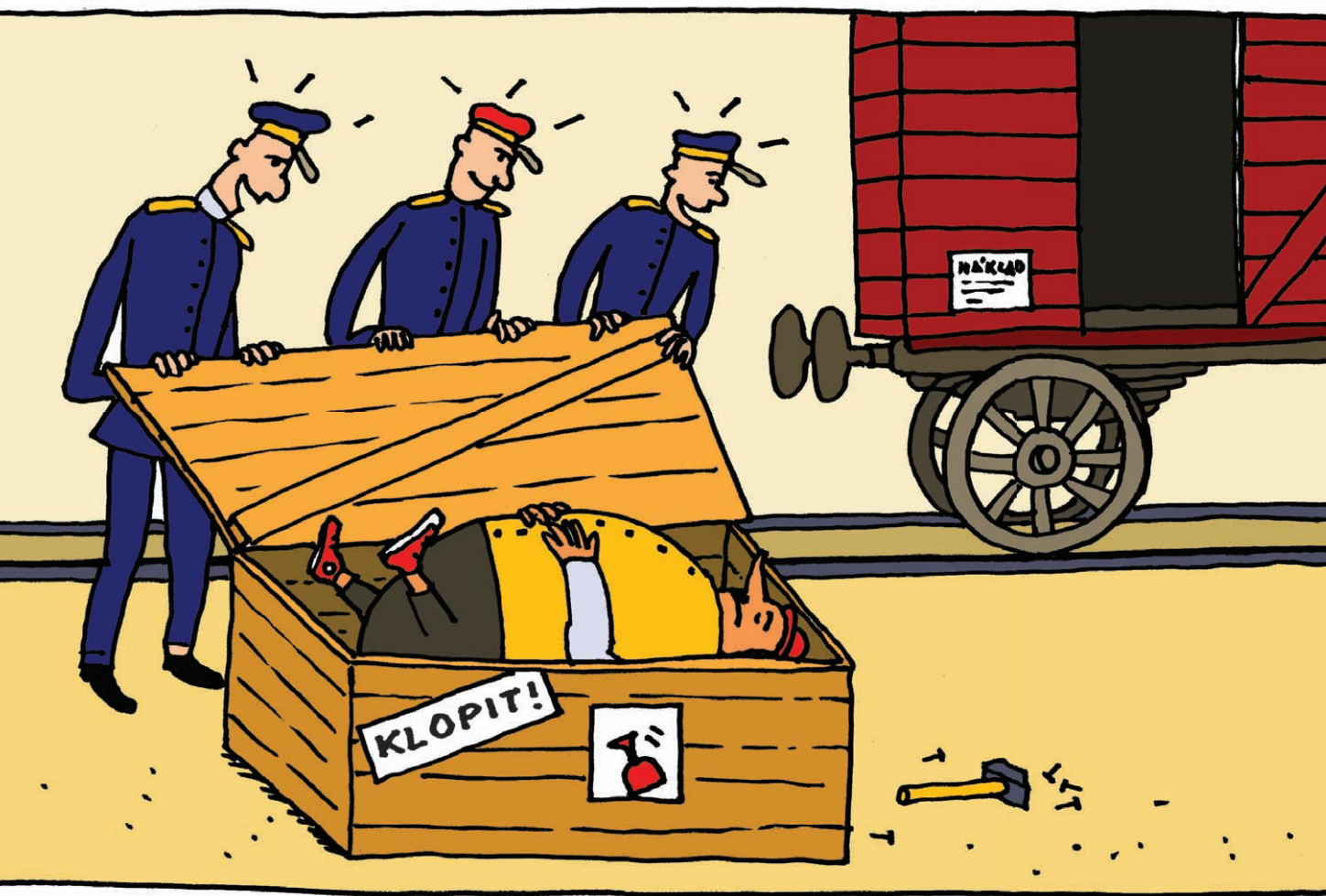
Pan Buřtík si vlezl do bedny a pan Špejlička zatloukl víko čtyřmi hřebíky.

„Hej hola, nosiči!“ zvolal silným hlasem.

Nosiči bednu uchopili, ale byli překvapeni její váhou.

„Copak to v ní je?“ tázali se.

Co teď? Že má v bedně kamaráda, to pan Špejlička prozradit

nechtěl. Co kdyby nosiči řekli, tak to ne, to není podle předpisu? A v té chvíli spustil pan Buřtík v bedně na foukací harmoniku. To nám scházelo, takhle se prozradit, zhrozil se pan Špejlička. Ale nosiči rozjasnili tváře:

„Hned jsme si mysleli, že je to hrací stroj! Kdepak, hrací stroje bývají sakramentsky těžké.“

„Proč zásilku neklopite?“ řekl železničář u váhy. „Nevidíte, že je tu výslovně napsáno KLOPIT?“

Nosiči bednu s námahou převrátili. Nyní leží pan Buřtík na břiše, pomyslel si pan Špejlička. Ale vtom uviděl, jak z bedny vytéká limonáda Bublinka.

„Copak nám to ze zásilky teče?“ divili se železničáři.

Vše je prozrazeno, zoufal si pan Špejlička. Tu však pan Buřtík začal v bedně hrát píseň Teče voda, teče. Všichni kolem s uznáním zamručeli:

„Pěkný stroj! Hraje a hned předvádí.“

To si pan Špejlička oddychl. Ani slovem nelhal a všechno klapalo jedna radost. Bednu s panem Buřtíkem naložili do služebního vagonu.

V Žatci na nádraží ji pan Špejlička otevřel a oba vesele vykročili do města. Z prvního patra jednoho domu visela dlouhá punčocha. Pan Špejlička za ni jemně zatahal a z okna vykoukla paní.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.